

Den Betragtning, der i saa Henseende isærbeleshed har gjort sig gjældende hos Regjeringen, er den, at man derved bortdrager Vedkommende fra deres rette Værnething, hvortil kommer, at der er forskjellige Spørgsmaal og forskjellige Indsigelser, der kunne fremsættes og gøres gjældende under Vidneførselen, som det ligger aldeles udenfor Landvæsencommissiøns Competence at afgjøre. Jeg veed heller ikke, naar der bliver gjort Indbendinger, naar der med Hensyn til Vidneførselen bliver fremsat juridiske Dvæstioner, der maae afgjøres af Landvæsencommissiøns, hvorhen da de Kjendelser, som Landvæsencommissiøns i den Anledning affiger, skulle appelleres. Det hedder rigtignok i § 20: „Landvæsencommissiøns Kjendelser og andre deres Beslutninger saavel som Vidneførsel for dem indankes, forsaavidt de ere Gjenstand for Appel, for en Overlandvæsencommissiøns, men jeg troer ikke, at Overlandvæsencommissiøns er den rette Autoritet til at afgjøre sliche Dvæstioner. Der er vel i den Henseende anført, at Vedkommendes Forklaringer heldigt afgives for Landvæsencommissiøns, navnlig paa selve Aastedet, men denne Betragtning er for mig ikke af saa stor Vigtighed, at man derfor skulde give en Regel, der er afvigende fra den almindelige. Jeg skulde derhos troe, at Landvæsencommissiøns meget vel kunde modtage Forklaringer af Folk, som førtes frem for den, uden at dog en saadan Forklaring fik en Vidneførsels Natur, og siden efter kunde den da, efter at de attraaede Forklaringer vare afgivne, henstille til Vedkommende, om han vilde føre dem, der havde afgivet dem, som Vidner for den ordinaire Ret, hvorved da Alt gik i sin sædvanlige Orden. Regjeringen har saa vægtige Betæneligheder ved denne Bestemmelse, at jeg ikke tør gaae ind paa den her omhandlede Paragraph.

Mein: Jeg skal ikke nægte, at det har forundret mig at høre det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgfreds (Hage) ved denne Leilighed at henlede Tanken paa Nævninger, idet det forekommer mig, at det er en høist betænelig Sag at ville slutte fra, hvad der maatte gjælde med Hensyn til Forhandlingen i crimi-

nelle Sager, til hvad der skal gjælde i egentlig civile eller privatretlige Sager. Forsaavidt det samme ærede Medlem gjentog i en anden Skitselse en Grundring, som allerede tidligere var gjort af den ærede Ordsfører, nemlig om Bestyrelsen af, at Vidneforklaringerne i hele deres Frihed kunne forelægge for selve Landvæsencommissiøns, skal jeg dertil bemærke, at det jo vistnok seet fra een Side er meget heldigt, at Vidneforklaringerne i deres umiddelbare Frihed forelægge for Landvæsencommissiøns, men paa den anden Side turde det dog maastee være et Spørgsmaal, som fortjener Overveelse, om det ikke kunde have sin Betænelighed netop at lade Landvæsencommissiøns, der for største Delen ikke bestaaer af juridisk dannede Medlemmer, affige en Dom strax paa Stedet, efterat de have hørt Vidneforklaringerne, efter det Indtryk, som de have faaet af Vidneforklaringerne. Man maa vel huske paa, at vi her ikke have at gøre med criminelle Retsager, og jeg troer, at vi bør fastholde, at i Landvæsencommissiøns sager skulle de almindelige Regler for, hvad der udfordres til Bevis, opretholdes; men dersom Landvæsencommissiøns strax, efterat de have hørt Vidneforklaringerne, paa Stedet — hvilket vel ofte vil finde Sted og vel maa anses for det Duffeligste — affige deres Kjendelse, da frygter jeg for, at de stundom ville være udsatte for at lade sig henrive af det friske Indtryk af Forklaringer, som ved en nærmere Overveelse af Sagen vilde vise sig ingentunde at afgive fuldt Bevis.

Sage: Det har ikke været min Mening; § 17 indeholder jo Reglerne for saadanne Tilfælde; det er overladt til Landvæsencommissiøns, om den vil affige sin Kjendelse strax, medens den er samlet, eller først senere efter Acterne. Efter den her forefrevne Forhandlingsmaade, som ingentunde er den mundtlige Procedure i sin fulde Udstrækning, men en blandet Procedure, idet Vidneforklaringerne skulle nedskrives, og efter vore Bevisregler kan der ikke være Tale om en Domsaffigelse efter det umiddelbare Indtryk, som det ærede Medlem aabenbart sigtede til, idet han henvendte Tanken paa, hvad der andetsteds foregaaer i criminelle Sager. Jeg maa minde om, at det